

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/76/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200935
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012200935.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie so sídlom v Tulčíku č. 26, IČO: 31 303 862, právne zastúpený: JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova č. 20, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Námestie Ľudovíta Štúra č. 1, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 16. marca 2012, číslo: 3909/2012-2.2, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. mája 2014, č. k. 5S/178/2012-70 t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. mája 2014, č. k. 5S/178/2012-70 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa ust. § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného zo 16. marca 2012, číslo: 3909/2012-2.2 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Napadnutým rozhodnutím žalovaný postupom podľa ust. § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie zo dňa 2. decembra 2011, číslo KÚŽP-2/2011/00476/Vk.

Predmetným prvostupňovým rozhodnutím t. č. Krajský úrad životného prostredia Trnava, na základe žiadosti Lesov Slovenskej republiky, š. p., Banská Bystrica, povolil výnimky zo zákazov ustanovených v § 16 ods. 1 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z. z.“) na zasiahnutie do lesného porastu a poškodenie vegetačného a pôdneho krytu, v § 16 ods. 1 písm. f/ zákona č. 543/2002 Z. z. na rušenie pokoja a ticha, § 16 ods. 1 písm. a/ v znení § 15 ods. 1 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z. na ťažbu drevnej hmoty holorubným hospodárskym spôsobom, § 16 ods. 1 písm. a/ v znení § 15 ods. 1 písm. a/ v znení § 14 ods. 1 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z. z. na pohyb mimo vyznačeného turistického chodníka alebo náučného chodníka za hranicami zastavaného územia obce, § 16 ods. 1 písm. a/ v znení § 15 ods. 1 písm. a/ v znení § 14

ods. 1 písm. a/ v znení § 13 ods. 1 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z. na vjazd a státie s motorovým vozidlom na lesné cesty a pozemky za hranicami zastavaného územia obce. Uvedeným rozhodnutím bol ďalej vydaný súhlas podľa ust. § 16 ods. 2 v spojení s § 13 ods. 2 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z. na umiestnenie výsadby drevín a ich druhové zloženie za hranicami zastavaného územia obce.

Na vykonanie uvedených činností, zároveň prvostupňový správny orgán stanovil podrobnejšie podmienky, spočívajúce 1/ vo vytŕažení nepôvodných drevín (topoľ šľachtený) a v odstránení nepôvodných a invázne sa správajúcich druhoch drevín (predovšetkým javorovec jaseňolistý, jaseň americký a jaseň červený), 2/ domáce druhy zostanú bez zásahu, 3/ ťažba bude uskutočnená mimo vegetačného obdobia v mesiacoch september až február v kalendárnom roku, 4/ žiadateľ vytiahne stromy popadané po ťažbe do vody, 5/ plochy budú zalesnené v čo najkratšom možnom čase po vytŕažení autochtónnymi a stanovištne vhodnými drevinami (vrba, topoľ biely, topoľ sivý, topoľ čierny, jelša) a 6/ doplnenie voľných plôch v rámci ostatných lesných porastov v PR L. autochtónnymi drevinami.

Po preskúmaní veci krajský súd dospel k záveru, že prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu trpí vadami určitosti výrokovej časti, pričom jeho odôvodnenie nie je v súlade s požiadavkami preskúmateľnosti plynúcimi z ust. § 47 ods. 3 správneho poriadku.

Neurčitosť a nepresnosť výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia videl predovšetkým v tom, že správny orgán sa odklonil od odborného stanoviska Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky zo dňa 25. októbra 2011, číslo CHKODL/1031/2011, ktorá vyslovila súhlas k povoleniu výnimky v čase vegetačného pokoja október až február, pričom v prvostupňovom rozhodnutí sa bež bližšieho odôvodnenia uvádza vegetačné obdobie september až február.

Ďalšie pochybenie videl krajský súd v neurčení konkrétnej lehoty dokedy malo dôjsť a akými konkrétnymi drevinami k zalesneniu danej lokality po zrealizovaní príslušnej výnimky. Správnym orgánom určenú lehotu vzťahujúcu sa k zalesneniu plôch v „čo najkratšom možnom čase“ teda vyhodnotil ako nevykonateľnú.

Zároveň v tejto súvislosti krajský súd ďalej dodal, že nie príkladmo, ale konkrétnym označením drevín a stromov mali byť v správnom rozhodnutí tieto uvedené, tak ako patria v danej lokalite k pôvodnému porastu a ktorých výsadbu v presne určenej a konkrétnej lehote mal správny orgán určiť.

Záverom krajský súd konštatoval, že ak plán ochrany stráca platnosť dňom 31. decembra 2014 a z neho mala vychádzať i príslušná žiadosť o povolenie výnimky, tak sa javí ako neprimerané a nevhodné povolenie výnimky zo zakázaných činností až do 31. decembra 2014 bez ponechania doby určenej k zalesneniu danej lokality.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na ich náhradu. Priznané trovy konania spočívali v trovách právneho zastúpenia, a to v celkovej výške 323,50 eur.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne.

Za odvolacie dôvody označil dôvody obsiahnuté v ust. § 205 ods. 2 písm. d/ OSP (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a v ust. § 205 ods. 2 písm. f/ OSP (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Žalovaný v podanom odvolaní predovšetkým namietal, že krajský súd nerešpektoval ust. § 249 ods. 2 v spojení s ust. § 250i ods. 3 OSP, keď dôvody, na základe ktorých založil nepreskúmateľnosť rozhodnutia, v podanej žalobe absentujú. Zároveň dodal, že vady, ktoré vytýkal krajský súd vo svojom rozsudku, neboli vadami, v dôsledku ktorých by bolo rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľné pre

nedostatok dôvodov a neboli ani vadami, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Poukázal na to, že žalobca medzi žalobnými dôvodmi síce spomenul ust. § 250j ods. 3 písm. d/ OSP (po správnosti ust. § 250j ods. 2 písm. d/ OSP), avšak v žalobe nenamietal neurčitosť a nepresnosť výrokovej časti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Rovnako v podanej žalobe žalobca nenamietal ani znenie výrokovej časti týkajúcej sa stanovených podmienok určených na vykonanie príslušnej činnosti ako aj absenciu úvahy správneho orgánu pri hodnotení dôkazov, prípadne absenciu iných predpísaných náležitostí odôvodnenia plynúcich z ust. § 47 ods. 3 správneho poriadku. Vzhľadom na uvedené, považuje žalovaný rozhodnutie krajského súdu za zmätočné a nezrozumiteľné.

V ďalšej časti podaného odvolania žalovaný vyjadril nesúhlas so záverom krajského súdu, že sa prvostupňový správny orgán odchýlil od odborného stanoviska, keď stanovil obdobie na ťažbu v mesiacoch september až február v kalendárnom roku, pričom Štátna ochrana prírody Slovenskej republiky zo dňa 25. októbra 2011, číslo CHKODL/1031/2011, určila obdobie ťažby v čase vegetačného pokoja október až február. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na už vyššie zmienené odborné stanovisko Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky a predovšetkým na zápisnicu z ústneho pojednávania spojeného s miestnou obhliadkou zo dňa 2. novembra 2011, z ktorej vyplýva, že žiadateľ (Lesy Slovenskej republiky, š. p., Banská Bystrica) uplatnil voči odbornému stanovisku výhradu, s čím tak správny orgán, ako aj ostatní zúčastnení súhlasili. Z uvedeného teda vyplýva, že podmienky plynúce z príslušného odborného stanoviska Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky boli modifikované na základe dohody všetkých dotknutých subjektov.

Taktiež vyjadril nesúhlas so záverom krajského súdu, že prvostupňový správny orgán neurčil lehotu, dokedy má dôjsť a akými konkrétnymi drevinami k zalesneniu lokality po zrealizovaní ťažby, pričom správnym orgánom určenú lehotu „čo v najkratšom čase“ zhodnotil ako celkom nevykonateľnú. Žalovaný uviedol, že podmienky vykonávania činnosti vyplývali z odborného stanoviska Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, ako aj z ústneho pojednávania spojeného s miestnou obhliadkou zo dňa 2. novembra 2011 a žiaden z účastníkov konania vrátane žalobcu k nim nemal výhrady. Navyše dodal, že popri lehotách, ktoré sa určujú podľa dní, týždňov, mesiacov, alebo rokov, sa na vymedzenie časového úseku vo všeobecne záväzných právnych predpisoch, ako aj v rozhodovacej činnosti orgánov verejnej moci bežne používajú pojmy „bezodkladne“, „bez zbytočného odkladu“, „ihneď ako je to možné“, v najbližšom možnom termíne“ alebo „čo možno najskôr“. Takto vymedzené lehoty sú síce menej určité, avšak umožňujú zohľadňovanie špecifik konkrétného prípadu a v ustálenej praxi sa vykladajú podľa objektívnych možností splnenia stanovenej povinnosti.

Ďalej v tejto súvislosti žalovaný dôvodil, že prvostupňovým správnym orgánom použitá lehota „čo v najkratšom možnom čase“ sa nachádza vo viacerých všeobecne záväzných právnych predpisoch (napríklad ust. § 48 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách), pričom tento pojem je spojený s určením lehoty na splnenie určitej povinnosti. Žalovaný má za to, že prvostupňovým správnym orgánom použitá lehota zakladá určitú mieru uváženia pri jej aplikácii. Na rozdiel od rigidnej lehoty, použitie takto formulovanej lehoty umožňuje flexibilne reagovať na objektívne faktory, od ktorých závisí vykonanie stanovenej podmienky a náležite tak naplniť účel rozhodnutia.

Pokiaľ ide o tvrdenie krajského súdu, že nie príkladmo, ale konkrétnym označením drevín a stromov mali byť v prvostupňovom rozhodnutí tieto uvedené tak ako patria v danej lokalite k pôvodnému porastu, žalovaný zdôraznil, že v príslušnom prvostupňovom rozhodnutí nie sú použité termíny ako „napríklad“ alebo „a pod.“ Z toho dôvodu je preto potrebné takýto výpočet považovať za taxatívny a žiadateľovi v zmysle prvostupňového rozhodnutia bolo uložené vysadiť len tie druhy drevín, ktoré sa uvádzali v predmetnom rozhodnutí a žiadne iné.

Žalovaný ďalej tvrdenie krajského súdu o nevhodnosti a neprimeranosti povolenia výnimky zo zakázaných činností až do 31. decembra 2014 bez ponechania doby určenej k zalesneniu danej lokality, považuje za nezrozumiteľné. Dodal, že povolenými výnimkami a udeleným súhlasom sa povolilo

žiadateľovi vykonávať činnosti v súvislosti s realizáciou platného programu starostlivosti o lesy na lesnom celku M.. Bolo na uvážení žiadateľa, v akom časovom rámci odo dňa právoplatnosti rozhodnutia do 31. decembra 2014 pristúpi k realizácii činností. Pokiaľ by prvostupňový správny orgán v rozhodnutí obmedzil časovú platnosť povolenej výnimky a vydaného súhlasu na kratšiu dobu ako do 31. decembra 2014, nie je zrejmé, v čom by takéto riešenie bolo primeranejšie alebo vhodnejšie.

Záverom podaného odvolania žalovaný skonštatoval zákonnosť prvostupňového správneho rozhodnutia, ako aj určitosť jeho výrokovej časti. Zastával názor, že krajský súd nepreskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného v súlade s ustanoveniami piatej časti druhej hlavy OSP, v dôsledku čoho považuje rozhodnutie krajského súdu za nezákonné a vecne nesprávne.

Žalobca sa k podanému odvolaniu žalovaného v stanovenej lehote nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalovaného (§ 212 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 OSP), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného treba vyhovieť.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci je posúdenie správnosti rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd postupom podľa ust. § 250j ods. 2 písm. d/ OSP zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 16. marca 2012, číslo: 3909/2012-2.2 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa § 250 ods. 1 OSP, účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP, pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom;

Podľa § 221 ods. 2 OSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy odvolací súd konštatuje, že, súd prvého stupňa v danej veci nepostupoval v súlade s vyššie citovaným zákonným ustanovením (§ 250 ods. 1 OSP), nakoľko z administratívneho spisu žalovaného jednoznačne vyplýva, že účastníkom správneho konania bol aj ďalší subjekt - a to žiadateľ o udelenie výnimky zo zákazov uvedených v ust. § 16 zákona č. 543/2002 Z. z. (Lesy Slovenskej republiky, š. p., Banská Bystrica). Uvedená osoba, navyše v pozícii žiadateľa o udelenie výnimky, bola jednoznačne účastníkom správneho konania, ktorej práva by prípadným zrušením preskúmvaného správneho rozhodnutia nepochybne mohli byť dotknuté. Krajský súd sa mal preto zaoberať okruhom účastníkov (s ktorými správne orgány konali a ktorým aj doručovali preskúmvané rozhodnutia) a postupom v intenciách vyššie citovaného zákonného ustanovenia zabezpečiť tomuto účastníkovi účasť v preskúmvacom konaní súdu jeho pribratím do tohto konania.

Odvolací súd zdôrazňuje, že ak krajský súd pristúpil k zrušeniu a vráteniu veci žalovanému na ďalšie konanie, odňal tým možnosť konať pred súdom žiadateľovi - Lesy Slovenskej republiky, š. p., Banská Bystrica konajúceho v pozícii žiadateľa o udelenie výnimky zo zákazov ustanovených v § 16 ods. 1 písm. a/, b/ a f/ zákona č. 543/2002 Z. z.

Uvedeným pochybením preto krajský súd žiadateľovi o udelenie výnimky odňal možnosť konať pred súdom majúcim za následok zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/

OSP, s poukazom na to, že pokiaľ krajský súd nekonal s uvedeným účastníkom správneho konania, svojím postupom mu odňal právo na súdny proces v rozpore s čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 157 ods. 2 OSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu plynúca z čl. 46 <. Ústavy Slovenskej republiky je založená na tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy vykonáva.

Výklad a aplikácia zákonov je výlučným právom všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. V tomto zmysle, rovnako aj každé rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel ku konkrétnym záverom tvoriacim základnú obsahovú štruktúru odôvodnenia rozhodnutia.

Povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť zákonom predpokladaným spôsobom plynúcim z ust. § 157 ods. 1 a 2 OSP predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces.

K tomu odvolací súd dáva do pozornosti aj ustálenú rozhodovaciu prax správnych súdov (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 8. decembra 2010, č. k. 4Sžo/12/2010), podľa ktorej „Z odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej a preto odňatím možnosti konať pred súdom (denegatio iustitiae) je aj také porušenie práva na spravodlivý proces, kedy v hodnotení skutkových zistení súdom v napadnutom rozhodnutí absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil a riadne sa s nimi nevysporiadal. Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť totiž svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

Akýkoľvek nedostatok alebo neadekvátnosť v odôvodnení môže viesť k neplatnosti rozsudku z formálnych dôvodov.

Rovnako odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na Ústavný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. októbra 2015, sp. zn. II. ÚS 675/2014-40 z ktorého vyplýva, že „súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04 <., IV. ÚS 329/04 <., IV. ÚS 340/04 <., III. ÚS 32/07 <.), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 <. OSP, v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia. Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v ním rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 <. ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvoľou súdu. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

Vo svetle vyššie uvedenom, odvolací súd podrobil prieskumu odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom dospel k záveru, že z predmetného rozsudku nie je vôbec zrejmé, ktoré skutočnosti považoval krajský súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri

hodnotení dôkazov riadil. V takom prípade nemožno konštatovať, že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa je jasné, určité a zrozumiteľné a v neposlednom rade aj presvedčivé.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu zistil, že krajský súd svoje rozhodnutie založil na dôvodoch, ktoré riadne a dostatočným spôsobom bližšie nezdôvodnil. Iba strohé konštatovanie určitých skutočností nie je spôsobilé bez ďalšieho považovať za relevantný procesný postup zo strany v prvom stupni konajúceho súdu. Predovšetkým odvolací súd musí krajskému súdu vytknúť, že ak tento mal pochybnosť o rozporuplnosti stanoveného vegetačného obdobia (správny orgán - september až február a Štátna ochrana prírody SR - október až január), mal tento rozpor odstrániť na nariadenom pojednávaní, a to vypočutím v tomto zmysle povereného zamestnanca žalovaného, prípadne na pojednávanie predvolať zástupcu Štátnej ochrany prírody SR, alebo ho na základe výzvy požiadať o vysvetlenie. Až následne, po ustálení si, resp. vyriešení tejto otázky mal prijať relevantné závery zakladajúce prípadne jeden z dôvodov znamenajúci zrušenie žalobou napadnutého rozhodnutia. V prvostupňovom správnom rozhodnutí zo dňa 2. decembra 2011 sa uvádza, že cit.: „žiadateľ voči nemu (rozumej Odborné stanovisko Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky zo dňa 25. októbra 2011, číslo CHKODL/1031/2011, určujúceho obdobie ťažby v čase vegetačného pokoja október až február; pozn. odvolacieho súdu) uplatnil výhradu, týkajúcu sa termínov ťažby. Navrhol mesiace september až február, s čím správny orgán a ostatní zúčastnení súhlasili“. Z uvedeného vyplýva, že v súvislosti so stanovením doby ťažby malo dôjsť medzi správnym orgánom, žiadateľom a ostatnými účastníkmi k dohode ohľadom termínu ťažby. Ak teda po tejto „dohode“ Štátna ochrana prírody Slovenskej republiky vo svojom stanovisku k odvolaniu opätovne označila za obdobie ťažby pôvodné obdobie teda október až február, mal krajský súd postupovať spôsobom už vyššie naznačeným a prípadný rozpor odstrániť. Ak konajúci súd uvedeným spôsobom nepostupoval a bez ďalšieho prijal záver o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného v tejto časti, procesne pochybil.

V súvislosti s ďalším zrušovacím dôvodom - nevykonateľnosť určenej lehoty na zalesnenie, odvolací súd taktiež nemohol súhlasiť s názorom krajského súdu. Odhladnuc od toho, že krajský súd bez bližšieho ozrejmeneia a špecifikácie zhodnotil správnym orgánom stanovenú lehotu „čo v najkratšom čase“ za celkom nevykonateľnú, krajský súd zrejme opomenul tú skutočnosť, že slovenský právny poriadok pozná aj lehoty, ktoré nekorešpondujú s konkrétnou (presne) určeným časovým okamihom začatia jej plynutia. Jedná sa totiž o nedefinované právne pojmy (rovnako ako lehota „bez zbytočného odkladu“). Preto ich primeranosť je potrebné posudzovať podľa okolností konkrétného prípadu, čo však nemá za následok ich či už neplatnosť, resp. nevykonateľnosť tak ako uviedol krajský súd.

Odvolací súd považuje aj ďalší zrušovací dôvod spočívajúci v tom, že správny orgán iba príkladne určil skupinu drevín a stromov, ktoré sú určené na zalesnenie, za nesprávny a zmätočný. Z obsahu rozhodnutia správneho orgánu zo dňa 2. decembra 2011 totiž vyplýva, že na zalesnenie danej lokality sa použijú autochtónne a stanovištné vhodné dreviny - vŕba (salix), topoľ biely (Populus alba), topoľ sivý (Populus x canescens), topoľ čierny (Populus nigra), jeľša (Ahnus). Vzhľadom na uvedený uzavretý výpočet konkrétnych drevín, nie je odvolaciemu súdu zrejmé, na základe čoho, resp. na základe akých poznatkov dospel krajský súd k záveru, že dreviny určené na zalesnenie sú uvedené v príslušnej časti rozhodnutia iba príkladmo.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

Záverom odvolací súd dáva do pozornosti, že najdôležitejšou časťou odôvodnenia rozsudku je tzv. „právna veta“, t. j. právny názor konajúceho súdu, ktorým odôvodňuje výrok rozsudku. Pri nedostatku právnej vety nie je možné dospieť ani k záveru, či je rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku vecne správne, keďže výroku nekorešponduje žiadne relevantné odôvodnenie. Nie je totiž úlohou odvolacieho súdu domýšľať dôvody, pre ktoré prvostupňový súd rozhodol vo veci tak ako rozhodol vo výroku rozhodnutia, ani nahrádzať úlohu prvostupňového súdu v súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov. Ak by odvolací súd takúto úlohu na seba zobral, potom by vážnym spôsobom zasiahol do práva účastníka konať pred súdom, nakoľko by ho de facto obral o možnosť

dvojinštančného konania garantovaného zákonom.

Podľa § 250ja ods. 3 OSP, ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie. Inak o odvolaní rozhodne spôsobom podľa § 219 až 221 tohto zákona.

Z dôvodov uvedených vyššie odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 250ja ods. 3, veta druhá v spojení § 246c ods. 1 veta prvá a § 221 ods. 1 písm. f/, ods. 2 OSP zrušil a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie.

Úlohou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní bude postupovať v intenciách názoru odvolacieho súdu uvedeného vyššie a vo veci opätovne rozhodnúť.

Súčasne v novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách celého konania (§ 246c ods. 1 a § 224 ods. 3 OSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.